

Rood

Rood

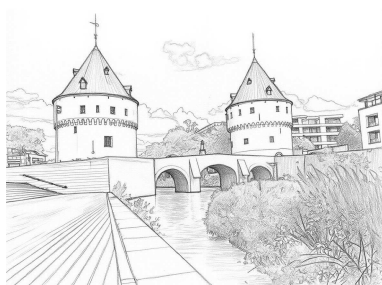
Davy Dhondt

© 2025 Davy Dhondt
Alle rechten voorbehouden

Omslagbeeld: ontwerp van Davy Dhondt
Illustraties in boek: ontwerp van Freepik bij de hoofdstukken
“Het kind”, “Waarom” en “De brief”; overige: ontwerp van
Matteo Dhondt & Davy Dhondt

D/2025/Davy Dhondt, uitgever
ISBN: 9789403817293
NUR: 301

Gepubliceerd door Davy Dhondt via Storyland POD

ROOD

1

“Ik hou niet van de kleur rood. Je zou zelfs kunnen zeggen dat ik er een afschuw van heb.”

De woorden leken even in de kamer te blijven hangen vooraleer ze verdwenen in de zachte bank, in het wollige tapijt op de grond en in de muren geschilderd in lichte, kalmerende kleuren. Hij liet de stilte voortduren; volgens hem was het nu aan haar om iets te zeggen. Toch keek ze hem nog steeds met dezelfde blik aan. Haar hoofd een beetje schuin, de ogen strak op hem gericht en een begripvolle uitdrukking op haar gezicht. Een jong gezicht. Minstens vijf jaar jonger dan hijzelf. Om de een of andere reden had hij zich een oude, kleine dame voorgesteld voordat ze de deur opendeed. Op beide vlakken was hij verkeerd geweest. Mevrouw Cruyssens, maar hij mocht gerust

Sofie zeggen. Dat praatte wat gemakkelijker.

Het papier op haar schoot was nog onbeschreven. Misschien had hij zich niet goed uitgedrukt. Terwijl hij zijn woorden herhaalde in zijn hoofd, ze wikte en woog, besepte hij dat het wellicht een vreemd antwoord was op de vraag waarom hij naar hier was gekomen. Als ze een interieurarchitect was geweest, zou ze wel weg kunnen met zijn afschuw voor de kleur rood. Ze zou hem misschien met veel enthousiasme zijn bijgetreden, omdat rood nu eenmaal al jaren uit de mode was en groen de nieuwe trendy kleur was. Of lichtbeige, mocht hij ook niet zo'n fan van groen zijn. En met wit kon je nooit iets verkeerd doen. Alleen hield Sofie zich niet bezig met interieur. Als therapeut had ze mogelijks net iets meer nodig van hem.

"Afschuw is niet helemaal het juiste woord, maar iets beter heb ik nog niet gevonden. Ik heb lang gedacht dat het angst was. Als kind, bedoel ik dan. Toen vond ik nog minder woorden om het te beschrijven en zelfs dan wist ik dat angst niet helemaal het juiste woord was. Angst zou pas echt een ramp zijn. Door mijn werk kom ik vaak mensen tegen die angst hebben: angst voor de onbekende man in de straat, angst voor wat of wie er in het donker rondsluip, angst dat er bij hen wordt ingebroken. Ze kunnen niet gaan slapen vooraleer elk slot drie keer te controleren, ze durven hun huis soms niet meer verlaten uit schrik om terug te keren en te ontdekken dat iemand anders is binnen geweest."

Juist die mensen waren vaak hun beste klanten, toch op de particuliere markt. Soms voelde hij zich wat schuldig als hij hen

een duur alarmsysteem of een hele resem aan grendels en extra veilige sloten verkocht. Het beetje valse geruststelling dat hij hen zo bood, woog niet altijd op tegen het gevoel van hen geprofiteerd te hebben.

“Of zo van die mensen die een echte fobie hebben,” ging Sam verder. “Ik heb vroeger een vriendin gehad die gillend wegrende zodra ze iets zag dat op een sprinkhaan leek. Oprecht, niet om dramatisch te doen.” Sam wachtte even. “Zo erg is het bij mij niet. Gelukkig maar. Je ontkomt niet aan de kleur rood. Stel je voor dat ik overal gillend zou weglopen als ik iets rood zie.”

Er was niet aan de kleur te ontkomen. Zelfs in deze kamer niet, met zijn neutrale tinten. Hij had onmiddellijk de tekening aan de muur gezien, een die in iedere interieurwinkel lag tussen de ingekaderde landschappen en foto's van New York of Londen. Was het een Banksy of een variant op een van zijn tekeningen? Een rode ballon was het enige kleur op de tekening, waardoor deze nog meer in het oog sprong. Als dat het enige rood in de kamer was, had hij dit kunnen negeren door in de andere zetel plaats te nemen, met zijn rug naar het rood toe. Maar er was meer. Er was altijd meer. Er zaten twee rode balpennen in de pennenhouder op het bureau, zichtbaar vanuit alle zetels in de ruimte. En Sofie had rode lipstick op. Niet felrood, het was subtieler, maar evengoed toch een tint te donker om als roze door te gaan. Met roze had hij geen probleem.

“Wat voel je dan wel als je iets rood ziet?”

“Afschuw.”

Luisterde ze niet? Het lege blad voor haar irriteerde hem. Moest ze daar niet allerlei notities op maken? Analyses van zijn geest, een voorgestelde oplossing om zijn afschuw weg te nemen? Om zijn probleem op te lossen? Ze schreef echter niets op, ze zei nauwelijks iets. Ze keek hem alleen maar aan met die vragende ogen.

“Ik voel mij op mijn ongemak. Het is niet eenvoudig om te beschrijven. Zodra ik ergens rood zie, zet ik mij schrap, mentaal en fysiek, omdat ik het gevoel krijg dat er ieder moment iets erg gaat gebeuren. Alsof je in een rollercoaster zit vlak voordat die naar beneden duikt, weliswaar zonder de kriebels in je buik achteraf.”

“Dat lijkt me niet gemakkelijk om telkens dat gevoel te krijgen. Alsof je constant op je hoede moet zijn.”

Sam haalde zijn schouders op. Het klopte wat Sofie zei, maar wat was hij ermee?

“Hoe ga je daarmee om?” vroeg Sofie. “Zoals je zei, het lijkt mij moeilijk om aan een kleur te ontsnappen?”

In zekere mate lukte dat wel. Je kon je eigen huis inrichten in de kleuren die je zelf wou, of je ouders deden dat met hun huis terwijl je opgroeide. Je kon natuurlijk jezelf niet opsluiten. Of misschien kon je dat wel, maar dat weigerde hij. Buitenshuis was het inderdaad minder evident om het rood te vermijden.

“Doorheen de jaren heb ik verschillende zaken geprobeerd, met wisselend succes.”

“Zoals?”

“Zoals woordassociatie. Je benoemt het rode voorwerp in gedachten en zoekt daarna naar een woord dat erbij hoort. Een rode trui wordt warmte, een rood licht stilstaan. Zaken die minder bedreigend zijn en het rood zelf wat naar de achtergrond duwen. Of ik probeer mij te focussen op andere voorwerpen in de ruimte om het gevoel te verdringen; ik benoem hun kleuren en de associatie die ze oproepen. Zelfs gewoon kijken naar iets dat een grijze kleur heeft, kalmeert mij soms. Het liefst kijk ik naar nergens, door alles heen als het ware. Dat valt iets minder op voor andere mensen. Zo lijkt je een beetje minder vreemd dan wanneer je plots alle kanten op begint te kijken op zoek naar een andere kleur.”

“Ben je bang om veroordeeld te worden door andere mensen?”

Hij haalde zijn schouders op. “Misschien. Het bespaart vooral veel uitleg. Angst voor een kleur leidt meestal tot iets minder begrip dan wanneer je vertelt dat je schrik hebt voor hoogtes of zo.”

“Dat kan, al zou je er misschien verstoeld van staan hoeveel mensen moeite hebben met ogenschijnlijk alledaagse dingen. Je kiest niet waardoor je lichaam getriggerd wordt. Soms is open zijn ten aanzien van anderen juist helpend.”

“Sommige mensen zijn op de hoogte. Mensen die ik vertrouw. Ik heb evenwel geen zin om daar tegen Jan en alleman over te praten.”

“Dat begrijp ik. Het is niet nodig om alles met iedereen te delen, maar wel belangrijk dat je het met iemand kan delen. In

het Engels heb je een mooie uitdrukking daarvoor: *a burden shared is a burden halved.*"

Sam wist niet zeker of hij daarmee akkoord ging. Ja, het was fijn om met mensen te zijn die afwisten van zijn afschuw voor rood. Er werd dan rekening gehouden met hem, hij moest geen masker ophouden. De last die hij ervoer, werd er evenwel niet minder door.

"Ik wil nog even terugkomen op jouw methodes om te ontsnappen aan het rood: werken ze altijd?"

Zijn ogen schoten van haar naar de rode ballon. Dan spande hij zich in en keek haar aan zonder haar echt te zien. Voorbij haar, naar een punt dat achter haar verborgen lag. Zijn blik werd wazig en de kleur verdween uit de wereld, tot er enkel nog vage, grijze vormen overbleven.

"Vroeger wel."

Sofie reageerde niet onmiddellijk. Zonder woorden nodigde de stilte hem uit om verder te praten.

"Nu minder. Altijd slechts voor korte momenten, daarna komt het rood altijd terug. Het is te aanwezig."

Ze sprak en de beweging van haar rode lippen drong binnen in zijn kleurloze wereld.

"Toch heb je een heleboel hulpmiddelen gevonden om met het rood om te gaan. Dat is al heel wat."

Zo voelde het alleszins niet, dacht hij. Hij besloot om te zwijgen over de andere hulpmiddelen, zoals Sofie het verwoordde, die hij ooit geprobeerd had. Marihuana, toen hij zestien was, wat even voor respijt had gezorgd tot hij

nachtmerries begon te krijgen waarin hij gestrand was op een planeet met een bloedrode hemel. Alcohol, in zijn studententijd, die effectiever leek, maar ook veel destructiever was. Het had niet geholpen dat de meeste bieren een zweem van rood hadden in hun logo, waardoor hij was overgeschakeld op sterkere drank. De herexamens die hij dat jaar had, waren voldoende geweest om de alcohol te laten. Het was een wake-up call geweest, een die net op tijd was gekomen vooraleer hij helemaal verslaafd werd.

“Ik hoorde dat je lang hebt gedacht dat het angst was. Over hoe lang spreken we precies? Sinds wanneer heb je een probleem met de kleur rood?”

Dat was de vraag die er echt toe deed, dacht hij. Hetgeen hij zelf al lang wist en evengoed vermeed om aan te denken. Een vraag die hij niet helemaal naar waarheid kon beantwoorden. Het was slechts een kleine leugen, een noodzakelijke leugen om een deur, diep verborgen in zijn oudste herinneringen, gesloten te houden. Hij was niet klaar voor hetgeen erachter school.

“Zo lang ik mij kan herinneren.”

“Wat is er veranderd? Ben ik juist dat de overgang van angst naar afschuw op hetzelfde moment kwam als het moment waarop het rood te aanwezig werd?”

Hij knikte. Zijn mond voelde droog aan en hij kuchte even. Een manier om tijd te winnen, niet meer dan dat. Haar blik vertelde dat ze dit ook wist, maar ze veroordeelde hem er niet voor. Er was alleen de stilte tussen hen, een stilte waarin de seconden voorbij tikten en langzaam, zoals seconden doen, in

minuten overgingen. Hij staaarde naar het onbeschreven witte blad voor haar. Zou ze ooit notities nemen of was dat evengoed een manier om hem te doen praten? Het witte blad dat wanhopig ingevuld moest worden?

“Sinds kort...”. Hij aarzelde. Wat was er veranderd? Hoe lang was het nu al? Weken? Nee, er was meer tijd verstreken. Het was ondertussen begin mei, bijna drie maanden na 20 februari. Een datum die voor altijd in zijn geheugen zou gekerfd staan. Het leek onwerkelijk dat er al zoveel tijd verstreken was. Het leek allemaal nog zo recent gebeurd te zijn. Was het nog recent eens je in maanden begon te tellen? In zijn leven wel, in het hier en nu vormde de afgelopen periode een onoverzichtelijk puin van te korte nachten en te lange dagen waarin het rood hem achtervolgde.

“Ik weet nu wat echte angst is. Sinds ik haar heb gezien. Vergeleken daarmee is het rood... was het rood van vroeger een klein ongemak. Als een jeukend plekje op je huid dat je vergeet zodra je iets anders doet. Irritant, maar niet onoverkomelijk. Nu is het onmogelijk om te negeren. Het herinnert mij aan haar.”

Sofie verzette zich in haar stoel. Haast ongemerkt kwam ze iets dichterbij zitten, leunde ze een beetje meer voorover. Hij zag het wel. Het rood van haar lippen naderde.

“Aan wie doet het rood je denken?”

Aan haar. De vrouw die hem nu al weken achtervolgde. Wie ze precies was, was een vraag waar hij het antwoord op schuldig moest blijven.

2

Ik zag haar voor het eerst in Kortrijk. In deze stad, klein of groot afhankelijk van je referentiekader, vijf minuten wandelen van hier ongeveer. Als kind had de stad gigantisch geleken, een wandeling erdoorheen was een heuse dagtocht. Nu voelt het anders aan. Twintig minuten stappen en je doorkruist bijna de hele stad.

Het was jaren geleden dat ik in Kortrijk was geweest. Op aandringen van mijn ouders heb ik in de hogeschool van Gent gestudeerd, zelfs al was Kortrijk dichterbij. Voor mij was dat geen probleem, het betekende dat ik op kot mocht gaan in plaats van iedere dag heen en weer te pendelen met de trein. Ik passeerde de stad wel regelmatig, nog steeds trouwens, als ik met de trein richting Gent of Brugge ga. Ik kan mij echter niet meer herinneren wanneer ik voor het laatst het centrum zelf heb bezocht. Toch ken ik Kortrijk wel een beetje. Misschien ben ik hier ooit uitgegaan in mijn studententijd of heb ik als klein kind Kortrijk bezocht? Op schoolreis of met mijn ouders? Het ontglipt mij nu, toch ben ik hier zeker eerder geweest. Het oude gerechtsgebouw en het mini-belfort op de markt komen mij te bekend voor. De meeste straten leidden mij evenwel naar onbekende plaatsen, wat ik helemaal niet erg vond. Ik hou er wel van om door een stad te dwalen, zelfs te verdwalen. Zo kom je uit op verborgen plekjes die geen enkele toerist weet te vinden en een soort publiek geheim van de inwoners van de stad blijven.

Een tijd geleden had een beurs over de nieuwste veiligheidssystemen mij naar de stad gebracht, of toch naar de rand ervan. Je weet wel, in de Expo waar ook de cinema zit. Uiteindelijk was ik sneller door de hallen heen dan gedacht. Het is misschien wat vreemd om te zeggen voor iemand die in mijn sector werkt, maar je kan slechts een beperkte tijd geïnteresseerd blijven kijken naar een grendel die net iets steviger zou moeten zijn dan het exemplaar van de concurrent een paar meter verder. Bovendien was het een prachtige dag, de eerste lentezon na maanden van druilerig, grijs weer. Veel te aangenaam om de hele dag rond te hangen in een gebouw zonder natuurlijk daglicht. Het heldere weer was ook de reden waarom ik niet onmiddellijk de trein naar huis nam. Ik besloot om eerst even door de stad te slenteren. De wind voelde nog kil aan en de straten leken wel verlaten; de enkele onverlaten die zich net als ik hadden mispakt aan de eerste zon haastten zich allen richting een café of beschut terras om zich op te warmen. De stilte rondom mij was welgekomen, mijn hoofd zat vol van de opgedane indrukken. Ik was moe van de hele dag gesprekken te voeren tegen vreemde gezichten die tegen de avond in mijn herinneringen door elkaar heen zouden lopen. Ik ben op zich wel graag onder de mensen, begrijp me niet verkeerd, maar op een gegeven moment is het soms te veel. Dan heb ik nood aan rust.

Mijn tocht door Kortrijk bracht mij tot bij het water. Ik volgde de Leie met de stroom mee om uiteindelijk even uit te rusten op de plek waar brede trappen omlaag lopen tot aan de rivier die

loom door de stad stroomt. Er drijven daar kleine groene eilandjes op het water. Het is geen verborgen plekje, iedere toerist vindt het met gemak, maar het was desalniettemin mooi. De aanblik van de rivier verdreef alles uit mijn hoofd. Voor een ogenblik dreven mijn gedachten en zorgen mee weg op het water dat zich niets aantrok van de wereld die het doorkruist en er tegelijk onlosmakelijk mee is verbonden. Het geeft vorm aan het landschap of wordt ingetoomd door de mens die het water een richting wil geven. Iets verder van de plek waar ik zat, verdween het water onder een brug die in drie kleine bogen het water overspant. Aan weerszijden ervan staan twee torens, die toen wel onder een spotlicht leken te staan door het licht van de ondergaande zon.

De vrouw stond op de brug, naast het standbeeld dat pal in het midden ervan staat. Een standbeeld van een zekere Johannes, ik weet zijn volledige naam niet meer. Patroonheilige van de drenkelingen. Op een wrange manier wel passend, want sinds die dag voel ik mij alsof ik verdrink. Sinds ik haar heb gezien. Ze was niet te missen, ze droeg een wijnrode mantel waarvan de kap haar hoofd bedekte. Mijn aandacht werd door de kleur naar haar togetrokken, zelfs al trok mijn maag zich samen in een ongemakkelijke knoop. Waarom kunnen we onze blik nooit afwenden van hetgeen we niet willen zien? Ze stond met haar rug naar mij toe, ongetwijfeld keek ze naar dezelfde torens als ik. Daardoor vermoed ik dat ze niet in Kortrijk woont. Als je iedere dag langs iets passeert, verliest het zijn schoonheid. Of merk je die alleszins niet meer op, wat misschien wel op

hetzelfde neerkomt.

Vlak voor ze de straat overstak en uit mijn zicht verdween, keek ze om. Een ogenblik slechts. Een bleek gelaat verscheen half verdoken achter de zoom van haar kap: twee donkere ogen keken recht in de mijne. Zoals vaak als ik toevallig oogcontact maak met een vreemde, voelde ik me betrappt. Alsof ik haar al een hele tijd ongepast had zitten aanstaren of zij minstens dat gevoel zou hebben.

De gehele ontmoeting, als je van een ontmoeting kan spreken, duurde slechts een paar seconden. Een toevallige blik waarvan ik even later al niet meer zeker was of ze echt naar mij had gekeken. De afstand was groot, evengoed kon ze gewoon een blik op het water hebben geworpen. Misschien was ze wel verblind geweest door de ondergaande zon en had ze mij zelfs helemaal niet gezien. Het gevoel van betrappt te zijn bleef evenwel sluimeren. Het knaagde aan mijn gedachten op weg naar huis, het was mijn metgezel op het verlaten perron van een mistroostig station. Sorry dat ik het zo zeg; het station is nu eenmaal niet de meest aangename plek van Kortrijk. Hoe meer ze aan de omgeving rondom het gebouw werken, hoe meer het opvalt hoe verouderd het wel is.

Eenmaal op de trein liet ik mijn hoofd tegen het koele raam rusten en keek ik naar de wereld buiten waar het laatste daglicht langzaam uit verdween. Toen de trein over een brug reed en Kortrijk achter zich liet, dacht ik de vrouw opnieuw te zien. Ze stond beneden aan een rotonde, verborgen in de schaduw van een huis. Hoewel ze nog steeds de kap van de mantel over haar

hoofd had, kreeg ik het gevoel dat ze naar de trein staarde. Dat ze naar mij staarde. Het duurde slechts een paar seconden. De trein reed verder en al gauw was het onmogelijk om te zeggen of ze daar werkelijk had gestaan of slechts een gefantaseerde schim van mijn vermoeide geest was geweest.

Ik haalde mijn boek boven. Ik lees altijd op de trein, het is een gemakkelijke manier om de tijd te verdrijven. Om jezelf te verliezen in een andere wereld bestaande uit zwarte letters op wit papier, waar er geen plaats is voor gedachten die je aan jezelf laten twijfelen. *Het onzichtbare leven van Addie Lerue* had ik bijna helemaal verslonden. Toen mijn telefoon trilde, heb ik een moment getwijfeld om op te nemen. Het verhaal is beter dan de werkelijkheid waar je naar moet terugkeren.

Het verhaal is altijd beter. Ik nam op. Het was mijn vader die belde. Iets wat nooit gebeurde, onze relatie bestaat voornamelijk uit korte tekstberichten, meestal om iets concreet te regelen. Een klusje in huis waar hij mij bij komt helpen of omgekeerd. Af en toe gaan we wel samen naar een voetbalmatch kijken; de gesprekken daar zijn weliswaar ook beperkt. Wie de bal aan wie had moeten afgeven, zo van die dingen. Niets diepgaand, niets dat persoonlijk wordt. Het feit dat hij belde, verwonderde mij dus.

Het gesprek was kort, het nieuws was niet te vatten. Mijn moeder was net overleden.

3

“Kwam het overlijden onverwacht?”

Sam knikte. Sofie had een doos tissues op tafel getoverd. Hij kon zweren dat die er daarnet nog niet stond. Het was een klein gebaar dat hem vertrouwen gaf, zelfs al zou hij ze niet nodig hebben. Tranen leggen het diepste van jezelf bloot en daar was hij nog niet klaar voor. Toch voelde hij een krop in zijn keel, een beklemmend gevoel dat de woorden tegenhield. Woorden die tekortschoten om te beschrijven hoe treurig het was hoe vlug je dingen vergeet. De klank van een stem, de manier waarop iemand je aankijkt, de rimpels op hun gezicht. Foto's hielpen een beetje, zetten het beeld weer voor een tijdje op scherp vooraleer de focus opnieuw vervaagde. Onuitgesproken gedachten die hetgeen hij wel zei, kleurden.

“Mijn moeder was altijd een stille vrouw geweest.”

Een klein plekje prikte aan de achterkant van zijn hoofd. Zo had hij haar altijd gekend, maar klopte dat ook echt? De vraag stellen was ze beantwoorden en het antwoord beangstigde hem. Dus negeerde hij de gedachte vakkundig, iets wat hij onbewust al vele keren had gedaan. Sommige deuren houdt je nu eenmaal beter gesloten.

“Een stille vrouw, aanwezig op de achtergrond, die steeds probeerde te zorgen voor alle mensen rond haar, maar nooit voor zichzelf. Dat heeft haar uiteindelijk haar leven gekost. Ze was al een tijdje aan het hoesten. *Het zou wel overgaan*, zei ze telkens. *Naar een dokter gaan is nergens voor nodig.*

Iedere keer dat ik haar bezocht, duurde de hoestbui iets langer en zag ik mijn vader met een moedeloze blik kijken naar haar en mij. Uiteindelijk bleek de hoest een longontsteking geweest te zijn die plots is overgesprongen op haar hart.”

Sofie leek even te twijfelen, zelf te zoeken naar woorden. Ze verborg het goed, maar hij lette op de details. Hij kon er niet van weggijken. Het rood van haar lippen trok zijn blik steeds opnieuw naar haar en vulde hem tegelijk met walging.

“Ik hoor van jou dat je altijd al een zekere afkeer hebt gehad van de kleur rood. Dan zie je een jonge vrouw, gekleed in die kleur, die door je gedachten blijft spelen. Je voelt je betrappt. Ik hoor in hetgeen je erover vertelt misschien zelfs een soort schuldgevoel dat je haar zou aangestaard hebben. En op dat moment krijg je te horen dat je moeder overleden is.”

“Dus is het logisch dat mijn afkeer voor rood nog sterker is geworden. Zover was ik ook al gekomen.”

Het kwam er iets scherper uit dan hij eigenlijk bedoelde. Sofie liet het passeren, enkel de stilte beschuldigde hem. Het had geen zin om het nu nog anders te zeggen. Eens de woorden waren uitgesproken, waren ze er voor altijd. Een wijsheid die hij ergens had opgevangen, misschien tijdens een of andere vorming over communicatie op het werk. Of evengoed had hij de quote gelezen terwijl hij 's avonds eindeloos door zijn telefoon scrolde. De clou was natuurlijk dat je moest nadenken vooraleer je iets zei, iets waar hij enkel aan dacht na iets gezegd te hebben zonder na te denken.

“Ik hoor wel geen angst in jouw verhaal, toch kan ik mij er

iets bij voorstellen. Je ziet de vrouw en er gebeurt iets ergs. Ik wil evenwel niets voor je invullen.”

“Ik denk niet dat het daardoor is. Als het daarbij was gebleven, zou ik mij de vrouw vermoedelijk zelfs niet herinnerd hebben.” Of misschien wel. Zelfs de eerste keer dat hij haar had gezien, was er iets geweest dat hem was opgevallen. Iets meer dan de wijnrode mantel die zijn blik naar haar had getrokken en hem tegelijk vulde met een onaangenaam gevoel. Haar aanblik had iets vertrouwd gehad.

“Ik neem dus aan dat het niet de laatste keer is dat je haar hebt gezien?”

Sam schudde zijn hoofd.

“Kan je me daar iets over vertellen? Waarom heb je schrik voor haar?”

Dat kon hij. En wanneer hij dat deed, zou Sofie hem gek verklaren. In het wit geklede mannen die speciaal voor dit scenario achter de deur stonden te wachten, zouden hem meesleuren naar een kamer met zachte wanden, zonder scherpe randen aan het karige meubilair, een plek waar hij zichzelf of iemand anders niets kon aandoen. Compleet gek geworden, zou de diagnose luiden. Niemand die daaraan zou twijfelen, was hij niet dat rare kind geweest dat niet van de kleur rood hield? Rationeel gezien wist hij wel dat zoiets enkel in zijn fantasie kon gebeuren. Maar het was de eerste keer dat hij met Sofie sprak. Er waren grenzen aan wat hij nu al wou delen. Dus gaf hij een nietszeggend antwoord.

“Het is niet zo heel duidelijk. Er is niet een iets specifiek

gebeurd, geen op zich staande gebeurtenis. Het is van een andere orde. Ze is er gewoon.”

Op dat moment ging er een alarm af, een zachte melodie die begon te spelen. Sofie glimlachte, haast verontschuldigend.

“Dat is het teken dat we moeten afronden voor vandaag.” Ze legde het onbeschreven blad op het tafeltje tussen hen in. Toch deed ze nog geen poging om op te staan en hem zo vlug mogelijk buiten te werken. “Ik heb het gevoel dat je een rugzak meesleept, Sam. Een die al behoorlijk vol zat voor het overlijden van je moeder. Het lijkt mij zoeken naar een manier om deze wat lichter voor je te maken. Als je bereid bent om met mij daarin te graven, vinden we misschien ook wel hetgeen jouw gevoel voor de kleur rood verklaart. En daarmee samenhangend, de angst voor de vrouw.”

Hij knikte en wreef in zijn ogen. Zijn vingers voelden vochtig aan. Terwijl hij als eerste opstond, vertelde Sofie nog iets, tips om zich te ontspannen of zijn gedachten te verzetten als het rood hem overweldigde. Hij luisterde nauwelijks. Door het raam zag hij beneden in de straat een vrouw naar boven kijken, haar gezicht verborgen onder een wijnrode kap.

4

Eens hij buiten stond, was er geen spoor van haar meer te bekennen. Zoals zo vaak, was ze erin geslaagd om haar aanwezigheid kenbaar te maken zonder hem toe te staan te dicht te naderen. Niet dat hij haar nog wou naderen. Niet